

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1254/2504

นายชื่น สิทธิการ โจทก์ นายชู แก้วระยับ ที่ 1 นางเคลือม แก้วระยับ ที่ 2 จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.พ. มาตรา 250

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยเขียนฎีกาด้วยเจตนาเพื่อให้เห็นว่าเป็นข้อกฎหมาย แต่โดยเนื้อแท้ก็คือ กล่าวว่ ศาลอุทธรณ์ไม่ถือเอาเขตตามที่จำเลยนำขึ้น และเป็นการเถียงกับความจริงที่จำเลยได้แถลงรับไว้ คือ ในชั้นฎีกาจำเลยจะให้เริ่มวัดอีกทางหนึ่งเพื่อทั้งด้านทิศเหนือไว้และหนังสือที่ดินให้จะได้กินถึงที่ พินาทนั้น ย่อมเป็นฎีกาในข้อเท็จจริง หาใช่ข้อกฎหมายไม่

คำพิพากษา

คดีนี้ โจทก์จำเลยพิพาทกันเกี่ยวกับสวนยางและต้นยาง โจทก์หาว่าจำเลยบุกรุกและ ทำให้เสียทรัพย์เรียกค่าเสียหาย ๑,๙๘๐ บาท จำเลยต่อสู้กรรมสิทธิ์ เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาให้ โจทก์ชนะโดยวินิจฉัยว่าที่พิพาทเป็นของโจทก์ ชับไล่จำเลยและบริวาร และให้ใช้ค่าเสียหาย ๘๔๐ บาท ฯลฯ จำเลยได้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลชั้นต้นสั่งว่า คดีนี้มีทุนทรัพย์ ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท จะฎีกาในข้อเท็จจริงไม่ได้ จึงรับฎีกาเฉพาะปัญหาที่ว่าศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ตรงข้ามกับพยานหลักฐานในสำนวน และไม่วินิจฉัยชี้ขาดในข้ออุทธรณ์ของจำเลยเท่านั้น ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า ที่จำเลยอ้างว่าศาลอุทธรณ์มิได้หยิบยกข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานในสำนวนขึ้น วินิจฉัยก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าฎีกาของจำเลยเป็นข้อกฎหมาย โดยเนื้อแท้แล้วก็กล่าวว่า ศาลอุทธรณ์ ไม่ถือเอาเขตตามที่จำเลยนำขึ้นคือแนวเส้นสีเหลืองเป็นจุดเริ่มต้นวัดลงมาทางใต้ตนเอง จึงเป็นการ เถียงความจริงที่จำเลยแถลงรับไว้ว่าทางทิศเหนือของที่ดินจำเลยติดกับที่นายคงนายเมฆมีรั้วไม้ไผ่เป็น เขตแดน ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์จึงเริ่มต้นวัดจากแนวรั้วไม้ไผ่ลงมาทางทิศใต้ ครั้นถึงชั้นฎีกา จำเลยจะให้เริ่มต้นวัดจากเส้นสีเหลืองลงมาทางทิศตะวันออก ทั้งที่ดินทิศเหนือไว้เพื่อให้เนื้อที่ใน หนังสือที่นางเอียดยกให้กินถึงที่พิพาท จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ไม่เกี่ยวแก่ข้อกฎหมาย แต่ประการใด จำเลยจึงไม่มีสิทธิฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๔๘ พินาทยกฎีกาจำเลย

องค์คณะ

บวรภัชจรรยาวัตร · สัณญา ธรรมศักดิ์ · สอาด นาวิเจริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1254/2504>